

mener, det er vigtigt, at man på verdensplan får videreudviklet det arbejde, som har taget et så stort skridt fremad med Den Internationale Straffedomstol. Det kræver netop, at man tager sig tid til at få nogle præcise definitioner og får opbygget et arbejde, som mange kan blive enige om, frem for at haste noget igennem i panik.

Fru Elisabeth Arnold siger, at der er enkeltheder i lovforslaget, som man ikke kan overskue. Det er jo netop det, der er problemet: der er mange, der ikke kan overskue det, og det er jo også derfor, at både Rigsadvokaten, politiet og advokater osv. har advaret imod, at man gennemfører forslaget uden at foretage en mere grundig undersøgelse af, hvordan det kan lade sig gøre at overskue enkelthederne. Noget af den mest grundlæggende lovgivning, vi laver, er den, der handler om at sætte folk i fængsel, og vi skulle nødig komme dertil, at vi sætter nogle i fængsel, som vi ikke ønsker at sætte i fængsel, eller sætter nogle, som vi faktisk mener gør et stykke arbejde, der bør støttes, under mistanke og overvågning.

Angående ulandsbistand mener vi, det er vigtigt, at vi også giver ulandsbistand til de organisationer, der arbejder i lande med udemokratiske styre, og støtter de bevægelser, der forsøger at arbejde for demokrati. F.eks. kunne vi i Afghanistan støtte de kvinder, der sikrede, at piger kunne få skolegang, på trods af at det var under trussel om dødsstraf fra Talebanregimets side. Folk, der gennemfører den type opgaver, folk, der laver et sådant stykke arbejde for demokrati, hvor de under trusler om dødsstraf alligevel underviser pigerne i at læse og skrive, fortjener bestemt, at vi støtter dem.

Kl. 11.30

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke Folketinget og Retsudvalget for den meget grundige behandling, lovforslaget har fået.

Det er jo egentlig lidt tankevækkende, at vi i dag står ved tredjebehandlingen af dette terrorlovsforslag – det er jo dagen efter oprydningen på Ground Zero, dagen efter, at der er blevet ryddet op efter det skrækkelige terrorangreb, der jo bl.a. gik ud over New York den 11. september 2001 – og tankevækkende, at i den periode, det har taget folkene at få foretaget oprydningsarbejdet, få orienteret de pårørende og få afholdt mindehøjtideligheder, har det internationale samfund optrådt med meget stor ansvar-

lighed og har sagt: Det her må vi gøre noget mere for at forhindre skal gentage sig.

Jeg tror, det var Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod, der brugte udtrykket, at vi havde handlet i panik. Det har jeg meget, meget svært ved at forstå. Vi står over for en trussel, der er så håndgribelig, og som er så frygtindgydende, at man med rette ville kunne bebrejde de ansvarlige politikere og de ansvarlige organisationer – og her tænker jeg først og fremmest på FN, men naturligvis også på EU, hvor der er ret vidtgående muligheder for at nå til enighed om sager – såfremt vi ikke havde foretaget os noget. Man kunne med rette have bebrejdet det internationale samfund, hvis vi stadig væk havde siddet og haft timelange møder, diskuteret definitioner af terrorisme og diskuteret, hvad der er de rette redskaber til at gøre, hvad vi kan for at bekæmpe terrorismen.

Jeg synes faktisk, der er grund til at anerkende, at FN, at Sikkerhedsrådet og at EU i den her sag har valgt at sige: Vi bliver nødt til at lægge de hensyn, vi normalt ville have til nationale særstandpunkter, til side til fordel for det, der er langt større, nemlig det internationale samfunds og borgerne på denne klodes mulighed for at føle sig trygge og for at blive beskyttet mod terrorisme.

Jeg kan selvfølgelig godt forstå de mange eksperter, politikere og andre, der har udtrykt bekymring for: Jamen går processen så ikke for hurtigt? Har vi nu tænkt os godt nok om, når nu der kommer så omfattende lovgivning?

Jeg vil sige, at vi har brugt det her halve år til at gennemgå tingene. Der er blevet stillet utrolig mange spørgsmål, og som mange ordførere har været inde på, skal man ikke være kæphøj her i dag og sige, at alting står krystalklart, og at alt kan defineres. Det kan det jo ikke, men man har gjort et behjertet og godt forsøg, og den definition af terrorisme, som EU er kommet frem til, og som har givet anledning til megen debat i dag, synes jeg faktisk er ganske tilfredsstillende.

Der har, som fru Line Barfod og andre har anført, været kritik af: Jamen var den for bred? Men lige præcis det har jo været noget af hensigten. Det nytter ikke noget, at man laver en så snæver definition, at halvdelen af de angreb, der med rette er blevet kaldt terrorisme, bliver sorteret fra, fordi definitionen ikke er god nok.

Jeg har tillid til, at den definition, som vi har her i dag, på bedste vis tilgodeser det, der er formålet, og jeg har ikke, selv om der jo har været andre definitioner, der er blevet fremlagt til